

## Unetonta aikaa

Kovin vähiin ovat yöunet viime aikoina jääneet ja entisestään vähenevät, kun pitää seurata Disneyn olympiakisojen huikeita jännitysnäytelmiä näkörüdiosta yöstä aamuun.

Hämmästykseni huomasi jostain kyselytutkimuksesta, että aivan kaikki suomalaiset eivät kuitenkaan ole ensimmäisen viikon aikana jaksaneet kovin tarkkaavaisesti seurata, mitä Disneyssä tapahtuu. Siksi katson velvollisuudeksi hieman kerrata noita huippuhetkiä lähimmäisilleni, siis ikään kuin hidastettuna uusintana.

Esimerkiksi jonakin alkuviiikon yönä tuijotin silmää räpäyttämättä tuntikausia kihelmöivän tulista kamppailua hevosenselässäpysymisen kultamitalista. Tai ehkä se oli alkuerä, jotenkin pääsi menemään ohi korvien. Joka tapauksessa siinä aina jokainen kilpailija vuorollaan istui hevosen selässä uljaasti kuin marsalkka Mannerheim. Vauhtikin oli suunnilleen samanlaista kuin Mannerheimin ratsastajapatsaalla, mutta vain aniharva tipahti satulasta, vaikka heppa saattoi astua useammankin askeleen perä perää, väliin jopa sivulle. Voittajaksi selvisi se, joka sai eniten pisteitä, joskaan en tiedä, mistä hyvästä.

Lähes yhtä jännittäviä, ja joka tapauksessa formula-ajoja monta kertaa jännittävämpiä, ovat myös monet muut yölliset urheilunautinnot, kuten lentopalloilu, koripalloilu ja judo, vaikkei niissä juuri suomalaisia näykään. Maahockeytä ja hevospooloa on tullut televisiosta valitettavan vähän, mutta puutetta ovat osaltaan paikanneet painonnosto ja kisastudiot.

Suomalaisten menestys ei ole ollut aivan odotettua ensimmäisen kisaviikon aikana, mutta mitäpä mielenkiintoa olisikaan olympialaisissa, joissa kaikki menisi niin kuin on odotettu. Kyllä heikommastakin menestyksestä pystyy repimään jännitystä, kun asennoituu siihen oikealla tavalla.

On esimerkiksi hiuksia nostattavaa veikkailla, mikä paikka milloinkin on pettänyt ja keneltä, mihin suuntaan suomalaisurheilija pyllähtää, putoavatko siltä uima-altaassa housut vai pelkät suojalasit, ja kuka on mahtanut saada päivän sisupuukon. Miksihän näitä arvuutuksia ei ole kohteina superkaksarissa eikä päivän parissa?

Niin ikään voi itseksensä arvuutella, kuinka monta jumbosijaa suomalaiset onnistuvat nappaamaan yhden yön aikana vielä suurempien urheilumahtien nenän edestä. Päiväntasaajan Guinealle emme taida pärjätä, mutta monta muutapa ei perässämme näykään.

Eräs huikkeimmista öistä oli muistaakseni keskiviikko vasten, jolloin näytti suunnilleen puoli viiteen saakka, että Suomi saavuttaa täydellisen värisuoran. Kaikki siihen mennessä mainitut meikäläiset olivat jääneet alkuerissään ja karsintalohkoissaan viimeisiksi, karsiutuneet tai epäonnistuneet, mutta sitten kerrottiin jostakusta naisampujasta, joka pilasi kauniin sarjan pinnistelemällä toiseksi viimeiseksi. Siinä lajissa nimittäin sattui olemaan kaksi suomalaista.

